

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 marca 2017 r.

Pozycja 48

POSTANOWIENIE

z dnia 7 marca 2017 r.

Sygn. akt Ts 64/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka – przewodniczący i sprawozdawca
Stanisław Rymar
Zbigniew Jędrzejewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 listopada 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 15 marca 2016 r., sporządzonej przez pełnomocnika, Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) zakwestionowała zgodność z Konstytucją art. 280 § 1 w zw. z art. 276 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.; dalej: p.p.s.a.). Skarżąca zarzuciła, że zaskarżone przepisy p.p.s.a. w zakresie, w jakim nie przewidują możliwości zaskarżenia postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania, są niezgodne z art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 3 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania analizowanej skardze dalszego biegu. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał, że skarga nie spełnia podstawowego wymogu warunkującego korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw. Wymóg ten polega na wskazaniu ostatecznego orzeczenia, wydanego w sprawie skarżącej, które prowadzi do naruszenia jej konstytucyjnych wolności lub praw, przywołanych jako podstawa skargi. W ocenie Trybunału, dołączone do skargi postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z grudnia 2015 r. o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem tego sądu z listopada 2013 r. nie może być uznane za orzeczenie spełniające powyższy wymóg. Skoro bowiem istotę naruszenia praw podmiotowych upatruje skarżąca w pozbawieniu jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego wydanego w I instancji, to – w ocenie Trybunału – powołane wyżej postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie prowadzi jeszcze do takiego naruszenia.

W zażaleniu na postanowienie Trybunału skarżąca zakwestionowała negatywną kwalifikację skargi w świetle przepisów Konstytucji oraz ustawy z dnia 22 lipca 2016 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1157, ze zm.). Skarżąca zarzuciła, że Trybunał nieprawidłowo zastosował art. 48 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 tej ustawy oraz związane z tymi przepisami unormowania p.p.s.a. Podkreśliła, że postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z grudnia 2015 r. wydane zostało na podstawie zaskarżonej normy prawnej, było prawomocne i nie przysługiwał już na nie żaden zwyczajny środek odwoławczy. Dlatego też, w ocenie skarżącej, orzeczenie to spełniało wymogi przewidziane w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Następnie skarżąca zaakcentowała dopuszczalność kierowania skarg konstytucyjnych przeciwko pominięciu prawodawczemu. Taką zaś wadę, w przekonaniu skarżącej, wykazuje właśnie 280 § 1 p.p.s.a., prowadząc do naruszenia prawa do sądu, zakazu zamknięcia drogi sądowej oraz prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w I instancji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o TK, to do rozpoznania zażalenia skarżącej na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącej przysługiwało prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 7 ustawy o TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Zasadniczą przesłanką odmowy nadania dalszego biegu analizowanej skardze był brak orzeczenia, wydanego w sprawie skarżącej, które wykazywałoby złożoną kwalifikację przewidzianą w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Trybunał podkreśla, że kwalifikacja ta polega nie tylko na wydaniu orzeczenia na podstawie kwestionowanych przepisów, ale także na wykazaniu, iż orzeczenie to doprowadziło do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego, wskazanych jako podstawa skargi.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał w pełni zasadnie przyjął, że dołączone do skargi konstytucyjnej postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z grudnia 2015 r. takiej podwójnej kwalifikacji nie wykazuje. O ile bowiem przyjąć można, że normatywną podstawą jego wydania były zakwestionowane przepisy p.p.s.a., o tyle orzeczenie to nie spełnia drugiej niezbędnej przesłanki ustanowionej w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Jako podstawę skargi (wzorzec kontroli) skarżący konsekwentnie wskazuje prawa wywodzone z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 oraz art. 78 Konstytucji. W kontekście dwóch pierwszych unormowań, statuujących prawo do sądu oraz zakaz ustawowego zamykania drogi sądowej naruszenia wolności i praw, Trybunał w sposób całkowicie uprawniony przyjął, że nie można uznać, aby prawa te zostały naruszone orzeczeniem sądowym, w którym odrzucona została skarga skarżącej o wznowienie postępowania. Z takim naruszeniem nie sposób bowiem utożsamiać sytuacji, w której argumenty skarżącej nie znajdują oparcia w ustawowych przesłankach wznowienia postępowania określonych w art. 280 p.p.s.a.

W odniesieniu natomiast do zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów z art. 78 Konstytucji Trybunał w pełni zasadnie przyjął, że w sprawie nie doszło do wydania przez sąd judykatu, który doprowadziłby do naruszenia prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego wydanego w I instancji. Brak takiego orzeczenia musi zaś prowadzić do konkluzji, że zarzuty skarżącej mają jedynie walor abstrakcyjny i nie znajdują potwierdzenia w akcie zastosowania zakwestionowanych przepisów p.p.s.a. w sprawie, w związku z którą skarga została wniesiona.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy stwierdzić, że Trybunał Konstytucyjny zasadnie odmówił nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.